

Изводи

01

ТРАГОМ ЧЕТВРТЕ СВЕСКЕ

(Наставак из претходног броја)

РАСПАКИВАЊЕ

... Читави низови горских ланаца се полако губе у измаглици боје пудера. Ветар из даљине хучи (не треба увек веровати предвиђањима метеоролога!), лила облаци се посивели као сладолед... Пуним пушку, за сваки случај заочим је... Имам времена на претек...

Слетео је ДЦ-9 из Београда у сам сутон, ено, звижди, зуји, бучи, окреће се и полако клизи према пристанишној згради. Не, нећу се тим авионом вратити у Београд и завичај. Вратићу се истом оном околном путањом којом сам и дошао овамо – Ријека Црнојевића, Његуши, Бока Которска, Дубровник, Сплит, Задар – од Задра до Београда возом. (Уз једнодневно задржавање на острву Хвару.) .... Све постаје нејасније, далеко у пољу према Скадарском језеру кликћу јаребице, а из правца гробља села Голубовци лају пси...

Сећао сам се мучног и незаборавног трећег и последњег сусрета са Ј. Музика је пробудила моје сећање, осоколила га и довела до болног усјања... Величанствен спокој. Околни горски ланци су тамни, свежи и некако блиски... ...Ја више немам куд! Дошло је време да начнем нешто необично (чега до овог тренутка није било), а неке ситнице ме спречавају да (от)почнем. Све је у мојим рукама, а све ми измакне испред носа због мога кукавичлука. Ја се бојим као већина људи новог корака, своје нове речи. У ствари, бојим ли се ја тога још увек?

Зашто у свему што забележим тражим нешто налик на завет, што ме обавезује. Зашто ја спутавам самог себе? Поставио сам себи задатак да морам завршити ускоро ове белешке, а шта ако ми вечерас или сутра падне на памет („Ма дојавола са писањем, које само још више усамљује и унесрећује човека, као чепркање прстом по већ зараслој рани“.), мисао која повећава на куб моју малодушност? Посматрање Скадарског језера у залазак ме више радује, тј. разнежује од писања. Као и повратак са севера и северозапада бројних јата дивљих гусака и галебова на језеро, прелепо. Ово: колико ми ствари – око мене и у

Број 45 – 46 - Београд, фебруар 2021. Година VII

даљини – промакне кад утонем у неку разнежену замишљеност, неку необичну одсутност... Да ли се тако, тиме браним од тужних сећања и од ове досадне војничке колотечине?

Какав ћу изаћи одавде? Рањивији или окорелији? Рањивији можда нешто мање него када сам стигао овамо право са мора из Дубровника?

Када је било на реду писање, када је требало да пишем и исповратим ту неопisivу стварност коју нисам могао да сварим, ја сам чезнуо за паклом Содоме и Гоморе и предавао се непоменуку. Изгубио сам много времена оклевајући да се суочим са сликом властите неодговорности.... Бавећи се неуспехом и губитком, човек тоне у мрачни бездан...

Зар никада нећу видети Црно море, Турску и Арабију? Иран, Тибет и Кину?

Верујем ли ја у Христа или у Алаха?

Можда верујем још једино, као и несрећни Бајрон, у богатство хаџа? Маштао сам о ходочасничким путовањима у поларне пределе, преко Атлантика, о непосредном виђењу обе Америке, Азије и Сибира, уместо да их предузмем.

Хоћу ли ићи на Ћабу, на којој је у своје време и Адам молио? Ту је после потопа Абрахам, праотац свих Арапа саградио Ћабу. Седам пут бих опходило Ћабу сваки пут молећи друге молитве. Почео бих на североисточном углу, тачно насупротив оном месту где је у сребрне оквире смештен Црни камен. Црни камен: сви ходочасници да га дотакну, пољубе...

На чему је заснован мој презир? На величини душе или на немоћи?

Око 7 изјутра. Највероватније да је ово последња стража овде на коју су ме одредили. Свеже јутро после обилних ноћних пљускова; полуведро. Вране креште, а управо слетели бели ДЦ-9 окреће се и клизи према пристанишној згради. Појас лила магли закљонио је помол сунца (златножут) и величанствене горске ланце изломљених горњих ивица у цик-цак. Кроз маглу се назиру далеки врхови, снежни.

Све више тонем у своје најдубље успомене, оне из дечаштва, тзв. „зимске успомене“ када нам је у госте долазио на десетак дана наш даљи рођак из Клења – Чеда Барбуљ... Треба да ухватим основну мисао о свом детињству као јутарњи воз. Све што сам написао, о својим првим корацима у живот, о љубавима, па и о Ј. Б. кружи као киша око Крагујевца. Схватио сам у тренутку у кухињи: када сам ставио бокал под чесму и пустио да куља јак млаз. Бокал се брзо напунио, вода је дошла до руба и онда почела да се прелива. Тако је требало да се прелије и ово мучно и огромно невидљиви бреме унутрашњег искуства...

.....Осетио сам снажно узбуђење посматрајући из локалног аутобуса који је летео друмом поред Пека. Шта га је подстакло? Светлост сунца је на површини реке стварала безброј светлуцавих цртица. Сјајне цртице су милеле уз гране црних јова. Видео сам испод железничког моста (овде га још увек зову „кисон“) блештавобели титрави одраз спрудова и коље некадашњег старог Лукићског јаза. Одмах испод тзв. Турског вира. Као да гледам кроз свилену белу

мараму. Кора канадских топола сијала је као сапи белаца који су управо изронили из зеленог вира близу „кисона“...

Једна пукотина у мени – другима невидљива – неко судбоносно оклевање и одлагање, као да ћу живети касније неки други, трећи и четврти живот, као да ћу живети петсто година! – држала ме је далеко од људи, па и од ових који су ме гурали у гужви тесног локалног аутобуса. У нечему сам био сличан Бајрону, гордост ме је сапињала, као и несигурност... Имао сам једино поверење у *надахнуће песника* које сам радо и најчешће читао, понекад и читаве ноћи. И почињао сам да стичем и поверење у своја надахнућа.

Што сам бреговима прилазио ближе, то се на њиховим као сомот црним падинама јасније оцртавају стабла горуна, букава, границе...

Источно, на једном брежуљку стоји бела кућа у великом забрану ограђеном живом оградом, око које високи и сребрни јабланови, чији се високи позлаћени врхови пресијавају на сунцу, праве круг. Волим тај брежуљак и ту белу кућу, тај забран и те јабланове, више него ту варош у којој сам провео младост, општинску варош у којој царују досада, сплетке, завођења, неочекивана сентиментална одушевљења, толеранција лудила и неправде, кругови истог, истог...

.....
Писање је распакивање. Али моје детињство, моја младост, мој живот су још увек **нераспаковани!**

* Тачно пре десет година

Кратки извештај из подземља

16 : 15 ч. Пробудио сам се пре 15 мин. Легао сам око пола два. Изнео сам у канте за смеће много празних флаша, тегли... Ставио у топлу воду многе прљаве поклопце; шоље... Масни жућкасти слојеви прљавштине... Болела ме глава, сад мање боли... Преостаје још да склоним тегле; да нађем за њих место; и да касније отпочнем довођење у ред пренатрпане лође. Шта све нисам нашао у остави. (Прозори су почели да труле!) Треба променити напукла стакла; што пре; најкасније до марта...

(Зуби су ми пожутели од дувана.) Нико није звао. Дан је још увек леп. Залити фикус; то намеравао још док сам износио смеће (тада сам сипао неко винско сирће; грешка!)

Понедељак, 4. јун 2012.

УЛАК или застава „Заветина“

*Ове новине не финансира
министарство културе, већ
филантропи из Србије, Европе и
света, зато су оне можда једине
независне новине на Балкану!*

ZAVETINE+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штампа се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадруз** * Заменик уредника *Александар Лукић*. * Изд. Сазвежђе ZAVETINE (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура PRees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хоноришу према могућностима "Заветина" Секретар редакције др *Димитрије Лукић*. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на ЦДу. Ликовно решење знака *препознавања* часописа: *Рајмонд Паланић Звизки*.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откудани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бацамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word dokument (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откудане ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ZAVETINE+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

СВЕСКА Инвентарни број 53 Г

Моји лични пророци су – промашили. Саветовали су ми ово и оно, охрабривали ме, пружали ми лажне наде. У Задар сам отпутовао из Студентског града. Трећи блок је био некако чудно пуст, чудан ноћу. Терасе су се згрчиле и увукле у себе, смањиле притиснуте сечивом кристалних секира тишине. Кренуо сам из собе старог пријатеља 18. 07. 1976. године на Железничку станицу Београд, око 21, 20 ч. купио возну карту; био сам обузет неким црним неодређеним заносом – попуштао сам старој несрећности и неизвесности. То путовање је, у ствари, било авантура једног очајника. Брзо сам нашао хотел... као и плажу Борик. Расцветани олеандри, непомичне пиније, влажне даске на којима сам лежао и посматрао околне брегове на којима је било викендица, вила и вртова.... Узалуд сам тражио оно за чиме сам чезнуо, узалуд сам тражио оно у чему су ме подстицали и лични пророци... тако су текли дани и ноћи на том несрећном летовању пред одлазак у касарну; чамотиња је око моје душе описала потпуну кружницу. Празнина? Не, био сам до врха натрпан као моја соба књигама очајем и сулудим мислима, малодушношћу која може бити фатална. Све ми је било туђе, далеко. То осећање ме хватало и првих година студија, када сам се враћао у завичај на неколико дана. Тамо није било Лепотице због које сам се враћао, тамо су била само горка сећања, из којих су ницали још горчи силогизми. Непреображена, тужног лика, прошлост ми се враћала, као тешки мирис расцвалог јоргована. Био сам толико глуп и неискусан, лаковеран.

Лета у Звизду, пуна чежње и ишчекивања, јединствена, када сам био слободан да се отргнем на који час и загнури у свеprisутни општи живот (купање на реци; одласци на заветине, у околна села; или на вашаре – Петровац на Млави, Жагубица, Кучево, Голубац, Велико Градиште), потурала су свој лабући врат кристалној секири тишине. Сањао сам да неизвесност, страх и тугу подерем као крпице. Добро сам глумио пред најближима, али не и пред зидовима своје собе. Пред њима сам често био блед. Уцвељен. Као и сваки други преварени. На летовању на Јадрану, и месецима после у касарни, сустизала ме је једна истина.

Оно што се никада није догодило (а што сам тако жарко прижељкивао чинило ми се одувек) *да будем вољен овакав какав сам, почело је да бургија у мом срцу као сврдо. Та жалосна мисао и кад сасвим потоне на дно моје душе, и кад се чини да сам на њу заборавио, поново изрони на површину као водени мехур са дна неке баре.* И сенке облака које су се спуштале благо као велови на морске валове, подсећале су ме на то да је све пролазно, па и најдубља пријатељства....

Паланка је изгледа овде вечита : 16.јули 1973.

Поглед са пута (за бившу воденицу у Шљивици). Уз пругу, према месту где је под правим углом секу *Белишки* и *Просјански пут...* Поглед на северозапад, на равницу, реку и брегове на северу. Ето уживам у томе да гледам, опет и опет, те вечерње магле изнад врба. Да чекам Залазак. Облаци плави као челик и небо загаситоцрвено подсећају на гомилу слеђених плавих љубичица на великој угрејаној табли

зиданог шпорета. Топло је и слеђене плаве љубичице се топе, али још се нису истопиле. Још увек је небо као песак на речној обали, сув, све више загаситији од сенки. Кад сам се враћао кући трчао сам преко двеста корака (небо је сасвим потамнело, а тамо где је била гомила слеђених плавих љубичица, остале су само нејасне тамне хриди. Комбајн се враћао преко поља. У воћњаку на источном улазу у село (ових Добросављевих, неограђеном) угледао сам необично крупног, дугог свица, у Мишљеновцу кажу "светњака". (Понео сам га нашој кући.) ...

На радном столу су ме чекале белешке о утисцима од пре неколико дана (забележених у Кучеву). Три листа. Први је био о "Пијаном Бачи". - Хајде, Бачо, плати ракију!

Бача одмахну главом као да то уопште није чуо и поче да звиждуће.

- Хајде, плати, двајце пет банке!

- Добро, па што ме мучиш? Па пусти ме да седим на миру и да те лепо гледам!...

И Бача настави да разговара сам са собом, млатарјајући прстима и доказујући нешто неком невидљивом.

Неко пусти радио, а Бача поче да звижди за себе, пушећи, пућкајући облаке дима са срећним изразом на лицу и загледао у неке друге крајеве, отијумске. Напоследку звигну, изброја ситан новац, остави га на столу и изађе у ноћ...

...Други лист је имао неку врсту наслова "*Плажа изнад Ђуприје*" (кучевске). И испод тога су били поређани, као стихови, ови појмови:

пешчани спруд

мртве коприве

кадуља

тополе

руб спруда

деца

девојке, усамљене, и оне у води

фрајери

жене професора

наставник, грдосија (заљубљен у два своја сина; "тата, види, тата, као пливам...")

девојчице са појасевима за пливање

врели ветар, шуморење топола

вашариште (ниже Ђуприје)

Сликар "Ђурка"

Мостом тутње зелени аутобуси

коњи упрегнути у кочије

две циганчице, једна од њих са ретким зубима, слабашина петнаестогодишња девојка, зове другу, другарицу у води, лепо грађену девојку: "Изађи, Данка, из воде! Изађи, бре! Хајдемо на ручак..."

Синиша*, типичан пример младића који се много досађује...

* Зашто сам све то записивао? Тада, средином јула 1973. године када сам имао пуних 23 године. *Који Синиша?* питам се данас - 5 априла 2017. године. После пуне четрдесет и четири године. Синиша "Кеље"? Кога узгред буди речено нисам видео барем једно двадесет пет година!

Можда је одговор на следећим страницама «извода», што следе? А неће бити нека велика штета и ако тога категоричног, јасног, одрешеног одговора не буде!

ТО НЕБО ИЗНАД КРУГА АРКТИКА, МОЖДА ИЗНАД КИРУНЕ, НАРВИКА?

То небо којим сам опседнут,
Тај хоризонт Хиперборејаца,
Те сензације без којих сам луд,
А са којима постајем још луђи!
Те слике, та потрага, та потреба
Да се пронађе Бог – Сиоран би одбрусио –
-... глава свих безнађа. Бог је безнађе
Које почиње тамо
Где се сва остала завршавају....

Ајјоооооој!
Разумео је овај Румун
Матилду из Магдебурга кад се жали
Да ни лепота света ни свети не могу да је утеше,
Већ једино Исус, само срце Исусово...

То небо изнад поларног круга, Арктика,
Можда изнад Кируне, Нарвика,
Има нешто од светости
Која нам исисава крв.

То небо је тако огромно,
Као широки хоризонт испод њега,
Као горчина чежње из које се рађа
Свет очишћен од баналности и копија.

*Светост је посебна лудост, каже Сиоран.
Исус је одговоран за многе патње, понавља.*

Бог је послао овог Румуна са Карпата у Париз,
Зашто га не посла макар лети код Лапонаца,
Код Хиперборејаца?

Зато што је то учинио са оргуљама – *инструментом*
Који чини осетљивијим раздајину између нас и Бога.

Сиорану је отац био православни поп.
И он је био прави син правог оца.
Доказ. Само још овај цитат:
-Боже! Ја не кажем да Ти ниси; кажем да ја више нисам!

Под тим небом изнад поларног круга, Арктика,
Можда изнад Кируне, Нарвика,
Утапам се у једну неописиву мистерију, у дубину, у топлину,
Оријентир ми је огромна усамљеност,
И једно небо на коме је једна душа на попришту
Својих унутрашњих трзавица стигла до краја света,
Мркилине, залеђених језера и фјордова,
И Божанске еротике Матилде из Магдебурга...

29. 10. 2016. Касно, касно ноћу...ТО НЕБО ИЗНАД КРУГА
АРКТИКА, МОЖДА ИЗНАД КИРУНЕ, НАРВИКА?

Шта вам је промакло?

Из књига?

Или, из часописа, које сте нашли у антикварници?

Објављених пре двадесет две године,
пре две године, пре два месеца.
Песничких и других...

Или из књига које су тек изашле
и са којих се још није
осушила штампарска фарба....

...Душману у инат!
Ал' не могу никако
Да скрпим два стиха!?
Ко је мого икад?

Искушење! – Трпи!
Покошен луг
Је грло! – Хрипи:
И то је звук!

Лављи, да л' мора
И женски? – Дечји чак:
Орфеј би распорен –
Певаше, ипак!

И у гробу треба?...
И под плоча сто.
– Не могу да певам!

– Опевај то!
4. јун 1928.

Ево, за почетак одломка из песме "Разговор с Генијем". Из Прве књиге
изабраних дела Марине Цветајеве (Народна књига - СКЗ, Београд, 1990)

Извор: видети више >>>>>>>>

ЋУТАЊЕ

То је било ћутање : генеалогичке, родослова, крви, неба
и гена...

....Све се повукло у неко
хиљадугодишње ћутање и чинило се
да ће се оно наставити још неколико
хиљада година.
Сви су предмети у кући ћутали, као и
дукати Марије Терезије, и ниједан ми
није тих првих година причао о себи; и
земља је у башти ћутала, иако је она
знала све о роду којем сам припадао.
Она је била тамна и тешка; сипао
сам је у кантице за масну фарбу
преостале од фарбања прозора;
додавао воду и месио је, као баба и
мајка, или друге моје бабе и рођаке; и
правио од ње фигуре јагањаца, деце,
паса, свиња...

Да, постојао је и један сто од
чамовине, који је покојни прадеда,
како су узгред говорили, купио пре
1900. године, или у Будимпешти или у
Румунији; сто који је надживео своје
мајсторе и сопственике; и једно
копље за заставу под стрејом старе

куће, на коме је покојни деда у време
избора носио своју партијску заставу
- све су те ствари ћутале. Ћутале су
ћутањем уметности махагонија.
Корен те уметности откривен је врло
рано, у амбисима детињства; видео
сам га, захваљујући дубоком ћутању
свега што ме је окруживало.

Ћутање ме је васпитавало, уз њега сам одрастао;
развијао се захваљујући његовој строгој дисциплини.
Разлика између хиљаду и хиљаду других уметника, на
Балкану, и у мојој земљи, и по свету, пре свега у Европи, и
даље, и мене је у томе што нисам био веома, или
релативно, стрљив; што сам чекао да, све те ствари
које су ме формирале, проговоре саме из себе.

Ћутање је мој зденац, мој Елдорадо, моја основна школа,
гимназија и универзитет. То није ћутање исихаста, који
су имали у давнини своје манастире у најближој околини
мога родног села; то је било ћутање ствари, које су све
надживеле, као један стари печат из манастира Дајше,
случајно пронађен у атару мога села, приликом вађења
пања једног ко зна колико старог горуна.

Из тога ћутања су долазиле басме
мојих баба, или других старица; из
тог древног ћутања се оглашавала,
фрагментарно, породична
митологија...Беху ми потребне
деценије да бих почео да је схватам,
разумевам онако како треба...

уторак, 08. април 2008.

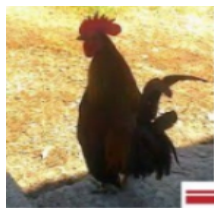
= извор: Мирослав Лукић : *Посвећено дрво: ЗАВЕТИНЕ*, 1-2 – Београд, Мобаров
институт:ЗАВЕТИНЕ, 2002, стр. 87-88

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82 (497 . 11)
ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске
ренесансе : стооке васељенске новине будућности /
одговорни уредник Бела Тукадроз . - 2014 , бр. 5 (сеп. .)
- . -

Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела
мануфактура Press) . - 43 стр
Тромесечно . - Штампано изда. почиње са бр. 5 . -
Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-
ROM) = ISSN 2334 - 8704
ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)
COBISS.SR – ID 209645324

Старинарница, антикварница, на ваздушним пругама
отворена од зоре до трећих петлова
Возови на овој трансемалској књижевној радњи не касне. Да ли знате зашто?

ПЕТАО Заветина⁺

Дела Мирослава Лукића, Фрагменти.Расковник

ПОЛАЊСКЕ ГОДИНЕ

...Вук је ишао, гледао, слушао, бележио, спремао за штампу, штампао, сакупљао претплатнике и присталице, организовао сарадњу слепаца и светских писаца, примао науч од неучених и немоћних и давао науч ученима и сићовима, соколио савезнике и тукао противнике. Наше књижевнике - "дилетанте" и "фушере", како их је назвао 1834 - упућивао је не само на европске узорне него и на српске народне песме...

...Како их отворити? Уз помоћ резерве духа, учења, Вовенарга? Вук је био хром, као и покојни отац једног од мојих најбољих приповедача. Звали су га *Криви*, и личио је на Лава Толстоја. Последњи пут сам га видео на једном брегу изнад клисуре са бројним унукама и стадом оваца у тежињавим гаћама... Вука сматрају обновитељем српске књижевности, реформатором; а он је дошао кад је већ све речено, дошао је и сувише касно, после више од хиљаду година откако су Срби закорачили у хришћанство, свет и откако мисле. Што се тиче начина живота Вуковог, његових загонетки, мана, можда и подвала, и осталог, од свега му је украдено оно што је најлепше и највредније. Вук је само пабирчио после претходника и најспособнијих од савременика... *Историја која почиње са њим и траје после њега, историја је пабирчења...* Ту историју су обликовале душевне страсти, разум, два такмаца, два лажова, две варалице... Страст и разум узвраћају ударце једно другом, формирајући обману која је иста, дуготрајна...

.... Међу онима који су се бавили одгонеткама, остављајући о томе писане фрагменте, нема ни једног сведочанства које је оверено печатом величине човекове узвишености. Јер су у овим парохијама на југу Балкана одвајкада избегавали да се суоче са *ујознавањем своје ништивости*. А своју ништавност треба упознати коначно и до краја. Дрво не познаје своју ништавност : *знајти за своју ништивост, значи бити велик*. Сва беда овог света само сведочи о човековој величини. То је господска беда, беда свргнутог владара (Паскал).

Нашао сам расковник, тамо где га нико овде није тражио. *Паскал је био сјајан расковничар; видео је достојанство до кога се вреди узвишати*. Према човеку је био благ и истинит. ...Каква је химера човек? Каква новост, какав хаос, каква противуречност? Врховни судија, глупак, црв, чувар истине, збир неизвесности, слава и загонетка природе; ако се хвали, ја га понижавам, ако се понижава, ја га уздижем, и увек му противуречим, све док не буде схватио да је он једно несхватљиво чудовиште...

уторак, 08. април 2008. — Мирослав Лукић: Посвећено дрво: ЗАВЕТИНЕ, 1-2
— Београд: Мобаров институт:ЗАВЕТИНЕ, 2002, Дела, књ. 29, стр. 37-38

Број 45 – 46 - Београд, фебруар 2021. Година VII. — Садржај: **Изводи 01 ТРАГОМ ЧЕТВРТЕ СВЕСКЕ** (*Наставак из претходног броја*) **РАСПАКНИВАЊЕ** | Паланка је изгледа овде **вечита** : 16.јули 1973. (1 -2) | **ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ РУКОПИСА** Изводи 01 ТРАГОМ ЧЕТВРТЕ СВЕСКЕ | **{Белатукдрз}** | **ФУСНОТА — УМЕСТО УВОДА** | **ЛАКОМНИЦА** — стварна, виђена очима објектива, није оаза Бела Тукдрза (3) | Наш стари добри дивљи Господин златни Дабар Наш спруд, наша плажа | **БЕЛЕШКЕ** | **КАД МЛИДИЈАХ УМРИЈЕТИ** (4) | **БРИШУЋИ ПРАШИНУ И ПАУЧИНУ** | **ЦЕНЗУРА** (5) | **МЕТЛЕ И ВЕНТИЛАТОРИ И ПЛАСТИКА** | **МЕТЛЕ ЗА ЧИШЋЕЊЕ** | **РЕВИЗИЈА. ПРЕВРЕДНОВАЊЕ. Шљака историје; шкарт** (2) | *Превредновање је неизбежно... АЛИ!* (6) | **Превредновање се, вешто и перфидно, више од једног века — изврдава...** — Поводом једне песме Михаила Лалића. Пример 1 | **УНОСНА ТЕМА. ОДЛОМАК И КОМЕНТАР.** Пример 2. | Два напоредна колосека: најзваничнија, тј. бирократска књижевност, и — бездана (8) | **Прећуткивање** — као српски стил? | **Комерсант** — отимажу (8) | **ПРЕТЕК / УЗ ДИГИТАЛИЗОВАНИ ПЕТОБРОЈ „ТРЕЋЕ СРБИЈЕ“ 16-20(24. октобар 2005) (9-10)** | **Музеј меланхолије и коментари** (10-11) | **КВАРТЕТИ ВАЛТАЗАРА ПРЕВАЛЕЗА ИЛИ ПОД НОЋ ТИКВЕ ЦВЕТАЈУ** (11-12) | **КУДА, СРБИЈО?** (12-14) | **ОПОМЕНА** — или надирање гљива тзв. Пресвучене неокомунистичке уметничке номенклатуре **ДЕЦЕНИЈУ КАСНИЈЕ** - нови документарни филм **ЗАВЕТИНА** | **ПОСЛЕДЊА ОДБРАНА — Детаљи из дворшта и биографије** Читам белешке из 1996 | У шта сам потрошио век — Уз мој 62. рођендан (14) | **Мрави у библиотеци** | Непријатно је признати јавно, али тако је (15) | Уз чланак "ШВЕДСКА ЈЕ НАЈБОЉА ДРЖАВА ЗА ЖИВОТ" (10.12.2018. 14:06) | **ПРЕД ВЕЧЕ — ЛАКУ НОЋ, ПТИЦЕ!** | **ОТАЦ И СИН(ОВИ), И СВЕТИ ДУХ, АМИН! КРЧЕЊЕ СТАЗЕ КРОЗ ПРАШУМУ ДО НАШЕ ПЛАЖЕ...** — Положај: Лакомица, средна 14. јун 2017. (Звижд) | **БЕЛЕЖНИЦА ИЗ ОСАМДЕСЕТИХ** (16) | **АПОКАЛИПСА НАШЕГ ВРЕМЕНА** | **САЛАШИ** (17) | **ИСЕЧЦИ АСПЕКТ** | **ФРАГМЕНТАРИУМ — НЕКОЛИКО ПОГЛЕДА НА ОТПАД** | **ОПЕТ ТО, МАЛО ДРУКЧИЈЕ** (18) | **СРПСКО СЕЛО — ПРОПАДА ЛИ? РАЗМЕРЕ И БРЗИНА ТОГА ПРОПАДАЊА — НАЈВЕЋЕ ФАБРИКЕ ПОД НЕБОМ?** | **ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА. СВЕСКА ШЕСТА. КРАЈ** ИСТРГНУТО ИЗ ЈЕДНЕ СТАРЕ БЕЛЕЖНИЦЕ (лето 2003; после мајчине смрти). | **РУЧНА СВЕСКА БР. 413 — "ПОКИСЛО ЦВЕЋЕ"** . *Скупљени фрагменти* (19) | **ОГЊЕНА МАРИЈА: ПРЕДВЕЧЕРЈЕ** | **ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА. СВЕСКА СЕДМА** **УЗ МЕМОАР КОЈИ НЕЋЕ НИКАДА БИТИ ОБЈАВЉЕН У ЦЕЛИНИ** | У библиотеци сев: *Одавде је све кренуло...* (20) | **ЗНАК ПРЕПОЗНАВАЊА, ЗВЕЗДАНА КАПИЈА.** Савет за визије и звезде Млечног пута | У **путопис** **улази све...** | **КОГИТО КЛУБ. КО МОЖЕ ДА СЕ УЧЛАНИ?** | "ВЕСЕЛО ГРОБЉЕ" | **НЕГДАШЊИ ИЗГЛЕД ОБАЛЕ, ЗАПИС** (21) | **ОДАБРАНЕ СТРАНИЦЕ** | **ГДЕ ЈЕ ОНАЈ УГАОНИ КАМЕН?** | У **ТРАГАЊУ** за Малом магазином | **ИГУМАН САВАТИЈЕ** | **ПОЛИГОН** — Знак препознавања: полигон, Армагедон. Снимљено у Звижду током пролећних поплава 2014. (22) | **БЕЛО, ЦРНО, ЦРВЕНО**, наслања се на **Документарне филмове...** | **ФОТОГРАФИЈЕ ИЗ БЕСКРАЈНИХ АЛБУМА САЗВЕЖЂА 3** (23) | **ТУГОВАЊЕ** | (Из **Мојих бележница**) — Где је? У том цвету, који цвета и даље | **ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА. СВЕСКА ОСМА** | **ЦАРИГРАДСКИМ ДРУМОМ — ПАРАДОКС О ТУРЦИМА И КОМУНИСТИМА** (24) | **ОТКРИВЕНА ТАЈНА ПРОФЕСОРА МЛАДЕНОВИЋА** | Српски друмови, путеви, путевци, путањиче... (25) | **БЕЗДАНА И БИРОКРАТСКА КЊИЖЕВНОСТ** | **ПРИХВАТАЊЕ МИСИЈЕ.** — Часопис "Заветине+" наставља традицију свих угашених часописа „Заветина“ . | Шта нећу моћи да заборавим до Судњег дана? Тортурна преваспитавања | **СВЕЖИНА КИШЕ КОЈА ЈЕ ПРОБИЛА ЗОРУ...** | Администрација **НЕЧИСТЕ КРВИ?** (26) | **СУРИЈСКИ ЈЕЗИК. И ПОСЛЕ** — **КУЛА ВАВИЛОНСКА** | **АПОКРИФИ.** Зашто су Срби ...такви? | **ПОТПИС ЛОКАЛНИХ ЛОПОВА** | **ДУГИ ТУНЕЛ** | **ОКОВИ** (27) | **ПИСАНО КРАЈ ФЕЂЕРА** | **КОЛИКО СУ ДВЕ ЖАБЕ И ДВЕ БАБЕ?** | **ОТПОР** | **УКАЗИВАЊА. ПОДСЕЋАЊА** | Сито и решето. - Књижевна критика | Из **ТИТОНИКА. Увод** (28) | **ОТПАД** | Обрисано по налогу аутора. — 29. септембар 2011. 14.25 (29) | **БУМЕРАНГ** (30-34) | Сви писци и песници морају да знају како се животу може сметати! | *Није то био обичан воз. И није то било путовање као нека друга.* — Опроштај са Краковом (После четири године) (34) | **ТО НЕБО ИЗНАД КРУГА АРКТИКА, МОЖДА ИЗНАД КИРУНЕ, НАРВИКА?** | Шта вам је промакло? | **ЋУТАЊЕ** (35) | **ПЕТАО Заветина** (36)